

LUXEMBOURG

ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
TRIBUNAL DE PRIMERA INSTANCIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
GERICHT ERSTER INSTANZ DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE ESIMESE ASTME KOHUS
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF FIRST INSTANCE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
TRIBUNAL DE PREMIÈRE INSTANCE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT CHÉADCHÉIME NA GCÓMHPHOBAL EORPACH
TRIBUNALE DI PRIMO GRADO DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA

EUROPOS BENDRIŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
Az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága
IL-QORTI TAL-PRIMISTANZA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
GERECHT VAN EERSTE AANLEG VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
SĄD PIERWSZEJ INSTANCIJ WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE PRIMEIRA INSTÂNCIA DAS COMUNIDADES EUROPEIAS
TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE
SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLEČENSTEV
SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS FÖRSTAINSTANSRÄTT

Kontakty z Mediami i Informacja

KOMUNIKAT PRASOWY nr 50/09

10 czerwca 2009 r.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-257/04

Polska / Komisja

SĄD ODDALIŁ SKARGĘ WNIESIONĄ PRZEZ POLSKĘ PRZECIWKO SYSTEMOWI OPŁAT OD NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW ROLNYCH STOSOWANEMU WOBEC NOWYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Zaskarżone rozporządzenie, które nakłada opłaty na posiadaczy nadmiernych zapasów niektórych produktów rolnych przywiezionych do nowych państw członkowskich lub pochodzących z tych państw należy do środków przejściowych, które mogą być podejmowane przez Komisję w związku z przystąpieniem tych państw do Unii Europejskiej, i nie narusza zasad proporcjonalności i niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową

Rozporządzenie (WE) nr 1972/2003¹ ustanowiło między innymi obowiązek wprowadzenia przez państwa członkowskie, od dnia ich przystąpienia do Unii Europejskiej, opłat zapobiegawczych nakładanych na posiadaczy nadmiernych zapasów określonych produktów rolnych ujętych w wykazie, znajdujących się na ich terytorium w dniu przystąpienia. Ustanowiło ono również taką samą opłatę od wymienionych we wspomnianym wykazie produktów rolnych objętych celnymi procedurami zawieszającymi na terytorium rozszerzonej Wspólnoty w dniu przystąpienia.

Polska zakwestionowała zgodność z prawem tych opłat wnosząc do Sądu Pierwszej Instancji skargę na rozporządzenie nr 1972/2003, zmienione w szczególności rozporządzeniem nr 735/2004.

W przedmiocie dopuszczalności

Sąd wyjaśnił, że skarga na rozporządzenie nr 1972/2003 została wniesiona po upływie terminu wyznaczonego w tym zakresie w art. 230 akapit piąty WE. Sąd odrzucił podniesiony przez Polskę argument, iż termin ten nie zaczął biec, dopóki nie uzyskała ona statusu państwa członkowskiego. Sąd wskazał, że akt przystąpienia przewiduje możliwość podejmowania przez instytucje wspólnotowe określonych środków przed przystąpieniem nowych państw

¹ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1972/2003 z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 293, s. 3), zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 230/2004 z dnia 10 lutego 2004 r. (Dz.U. L 39, s. 13) oraz rozporządzeniem Komisji nr 735/2004 z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 114, s. 13).

członkowskich do Unii Europejskiej. Nie przewiduje on natomiast odstępstw czasowych od systemu kontroli legalności aktów wspólnotowych. Sąd przypomniał ponadto, że uregulowania wspólnotowe dotyczące terminów procesowych podlegają ścisłemu stosowaniu i można od nich odstąpić wyłącznie w okolicznościach całkowicie wyjątkowych, na które Polska się nie powołała. Następnie Sąd wskazał, że kraj oczekujący na przystąpienie, może zakwestionować, jako osoba prawna, legalność aktu wspólnotowego w wyznaczonym terminie jeszcze przed uzyskaniem statusu państwa członkowskiego jeżeli akt ten dotyczy go bezpośrednio i indywidualnie.

W konsekwencji Sąd uznał, że skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim kwestionowana jest w niej legalność nałożenia spornych opłat na wszystkie produkty wymienione w wykazie zawartym w rozporządzeniu nr 1972/2003 w chwili jego przyjęcia.

Sąd uznał natomiast, że skarga jest dopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy ona nałożenia spornych opłat na siedem produktów rolnych dodanych do tego wykazu na mocy rozporządzenia nr 735/2004, dla którego, w chwili jej wniesienia, termin zaskarżenia jeszcze nie upłynął.

W przedmiocie opłaty dotyczącej nadmiernych zapasów

W przedmiocie kompetencji Komisji do podjęcia rozpatrywanych środków oraz zasady proporcjonalności

Sąd wyjaśnił, że zapobieganie gromadzeniu zapasów w celach spekulacyjnych, jak i neutralizacja korzyści ekonomicznych przedsiębiorców, którzy zgromadzili nadmierne zapasy po niskich cenach, może uzasadniać podjęcie przez Komisję środków przejściowych na podstawie art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia. Sąd uznał, że nałożenie opłaty od nadmiernych zapasów należy uznać za mające na celu ułatwienie nowym państwom członkowskim przejścia na wspólną organizację rynków, i stwierdził, że art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia uprawnia Komisję do zobowiązania nowych państw członkowskich, aby nałożyły opłatę od nadmiernych zapasów danych produktów zgromadzonych na ich terytorium.

Sąd orzekł, że rozdział 4 pkt 1 i 2 załącznika IV do aktu przystąpienia zobowiązuje nowe państwa członkowskie do usunięcia zarówno nadmiernych zapasów wynikających z produkcji krajowej, jak i zapasów pochodzących z obrotu handlowego, i stwierdził, że Polska nie zdołała wykazać rażąco nieodpowiedniego lub nieproporcjonalnego charakteru określenia kwoty spornych opłat względem zamierzonego celu, jakim było uniknięcie zgromadzenia nadmiernych zapasów, gdyż nawet jeżeli niższa kwota byłaby wystarczająca do zniechęcenia od gromadzenia zapasów pochodzących z obrotu międzynarodowego, nie byłaby ona wystarczająca do zniechęcenia od gromadzenia zapasów pochodzących z produkcji krajowej.

W przedmiocie naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową

Sąd zauważył, że sytuacja rolnictwa w nowych państwach członkowskich różniła się radykalnie od sytuacji w starych państwach członkowskich i że w konsekwencji sytuacji przedsiębiorców polskich nie można uznać za porównywalną z sytuacją przedsiębiorców mających siedzibę we Wspólnocie przed dniem 1 maja 2004 r.

Sąd podniósł również, że środki przejściowe przyjmowane w dziedzinie rolnictwa przy każdym rozszerzeniu Unii Europejskiej powinny być dostosowane do konkretnego ryzyka zakłóceń rynków rolnych, które może nieść ze sobą dane rozszerzenie, a zatem instytucje nie są zobowiązane do stosowania równoważnych środków przejściowych w ramach dwóch kolejnych rozszerzeń.

W przedmiocie możliwości nałożenia opłaty na indywidualnych posiadaczy zapasów pomimo braku stwierdzenia nadmiernych zapasów na poziomie kraju

Sąd wskazał, że zarówno zapobieganie gromadzeniu zapasów w celach spekulacyjnych, jak i neutralizowanie korzyści ekonomicznych przedsiębiorców, którzy zgromadzili nadmierne zapasy po niskiej cenie, mogą uzasadniać podjęcie przez Komisję środka na podstawie art. 41 aktu przystąpienia. W konsekwencji, środki mające na celu zapobieżenie gromadzeniu przez indywidualnych przedsiębiorców mających siedzibę w nowych państwach członkowskich nadmiernych zapasów wspomnianych produktów przed dniem 1 maja 2004 r. w celu sprzedaży ich od tego dnia po wyższych cenach, należą do środków przejściowych, które Komisja może podjąć na podstawie tego postanowienia.

Ponadto, Sąd uznał, że ze względu na to, iż celem rozporządzenia nr 1972/2003 jest zapobieganie gromadzeniu nadmiernych zapasów, a także z uwagi na to, że Komisja uwzględniła informacje statystyczne dostarczone przez samą Polskę dla określenia kategorii produktów, które mogą być składowane w celach spekulacyjnych, nie można zarzucić Komisji, że w odniesieniu do niektórych ze wspomnianych produktów nie stwierdzono występowania nadmiernych zapasów w skali kraju na dzień 1 maja 2004 r., gdyż okoliczność ta może wynikać z efektu odstrasżającego samego rozporządzenia.

W przedmiocie opłaty dotyczącej produktów objętych celnymi procedurami zawieszającymi

Sąd stwierdził, że pobór wprowadzonej w rozporządzeniu nr 1972/2003 opłaty od produktów objętych celnymi procedurami zawieszającymi nie jest sprzeczny z zakazem ceł i opłat o skutku równoważnym ustanowionym w art. 25 WE, gdyż opłata ta nie stanowi opłaty nałożonej jednostronnie przez państwo członkowskie. Stanowi ona natomiast środek wspólnotowy podjęty przejściowo w celu uporania się z pewnymi trudnościami we wspólnej polityce rolnej wynikającymi z przystąpienia do Unii Europejskiej dziesięciu nowych państw członkowskich. Sąd uznał również, że wprowadzenie tej opłaty jest niezbędne dla zachowania skuteczności opłaty od nadmiernych zapasów rozpatrywanych produktów.

Ponieważ żaden z zarzutów podniesionych przez Polskę nie mógł być uwzględniony, Sąd oddalił skargę w całości.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w terminie dwóch miesięcy od doręczenia orzeczenia.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże w żaden sposób Sądu Pierwszej Instancji.

Dostępne wersje językowe : FR, EN, PL

Pełny tekst wyroku znajduje się na stronie internetowej Trybunału

<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=T-257-04>

Tekst jest z reguły dostępny od godz. 12.00 CET w dniu ogłoszenia.

*W celu uzyskania dodatkowych informacji, proszę skontaktować się z
Ireneuszem Kolowcą*

Tel. (00352) 4303 2793 Faks (00352) 4303 2053